

Část 3

Jurij. I. Muchin

POMLUVENÝ STALIN

Vůdce Sovětského svazu

(pokračování)

Ústava a reakce stranických bossů

Připomenu, že do "stalinské" Ústavy se volby delegátů do vyšších orgánů sovětské vlády (i všech ostatních) prováděly odkrytě, a neměli k nim přístup všichni občané. Při takových volbách místní straničtí funkcionáři, využívající svou moc, mohli lehce zadávat libovolnou kritiku proti sobě a proti svým lidem. To znamená, straničtí bosové mohli přivést do vládních orgánů toho, koho chtěli - své loutky.

Po zavedení stalinské Ústavy získali volební právo všichni občané SSSR, a všechny formy hlasování se staly tajnými. Navíc, Stalin zavedl, že volby měly být alternativními, to jest o každé delegátské místo se mělo ucházet několik uchazečů, byly dokonce vytištěny informační materiály, jak vyplňovat hlasovací lístky, když v nich bylo několik kandidátů. Tato norma byla krokem ke komunismu, krokem k předání vlády celému národu, a nikdo ji nemohl otevřeně kritizovat kvůli otázce, která by se hned po kritice objevila - pokud jsi komunista, proč jsi proti komunismu?

Ale tato ústava vyvolala paniku mezi středními stranickými činovníky - sekretáři rajkomů (nižší komise), obkomů (oblastní komise) apod. Mnozí z nich se báli, že v tajném hlasování, navíc při několika kandidátech se jim nepovede dostat do Nejvyššího sovětu nejen sebe a své loutky, ale i jen lidi komunistického přesvědčení. A neúspěch ve volbách, určených na rok 1938, by pro ně znamenal odchod z funkcí - a připravil by je o to, kvůli čemu do komunistické strany vstoupili.

Koncem jara 1937 ne Stalin a ne Politbyro - zdůrazňuji -, ale místní straničtí funkcionáři začali požadovat od CK povolení k represím, tzn. oni potřebovali odpravením do lágrů a popravami očistit své oblasti od těch, kdo jim mohl překážet ve volbách následující rok a zabránit partijním bosům dostat do Nejvyššího sovětu sebe a své lidi. Konkrétně, první požadavek na represe postoupil do CK od sekretáře z Zápososibirské krajské komise Roberta Indrikoviče Ejche. Po něm následovali podobné požadavky od ostatních republikových, krajských a oblastních sekretářů.

Mohl Stalin represím zabránit? Připomenu, že dokonce kdyby je považoval za škodlivé, pak nemohl - on měl v nejvyšším stranickém orgánu strany - v CK - všeho všudy jeden hlas z více než sedmdesáti hlasů. Nicméně Stalin, o tom není nejmenších pochyb, považoval ty represe za krajně nevyhnutelné, ale z naprosto jiných důvodů. Pokud místní funkcionáři požadovali represe ze strachu o své teplé místo, pokud pomocí nich chtěli odstranit konkurenty, pak Stalina se to netýkalo - on za těch 20 let práce už žádné konkurenty neměl, a dodneška mu "historici" nebyli schopni ani žádného vymyslet - nebyli schopni přijít s nikým ze sestavy tehdejší komunistické strany, kdo by ho byl schopen reálně nahradit.

Ale Stalin měl k provedení represí jiné důvody, a ty důvody byly obecně přijímané po celém světě, tj. libovolná civilizovaná země by při podobných podmínkách, v jakých se tehdy Sovětský svaz nacházel, přistoupila k podobným represím.

Cíle Adolfa Hitlera

Nyní se potřebujeme přenést do Německa té doby. V roce 1933 Němci absolutně demokratickou cestou volí svým vůdcem Adolfa Hitlera, což znamená, že absolutně vědomě vybírají jeho program, který on naprosto otevřeně popsal ve své knize *Main Kampf* ("Můj boj"). Podle svých přesvědčení byl Hitler národním socialistou, ale nebudu se té ideologii podrobně věnovat a jen připomenu, že spolupracovník Hitlera doktor Goebbels vysvětloval v krátkosti, že ruští komunisté chtějí vybudovat komunismus po celém světě, a národní socialisté ho chtějí vybudovat jen pro Němce.

Pro nás jsou důležité státní cíle Hitlera - to, jak viděl budoucnost Německa, protože právě v této otázce se Hitlerovy myšlenky bezprostředně dotýkaly SSSR. Hitler viděl problém v tom, že Němcům se katastroficky nedostává země, aby měli potravinovou soběstačnost. Problém to není nový, v První světové válce se Německo tento problém pokoušelo řešit na účet kolonií, patřících Francii a Anglii. Hitler diametrálně změnil směr expanze Německa a veřejně se zřekl libovolných nároků na území kontrolovaná Francií a Anglií. Hitler opakoval a opakoval: "Náš úkol nespočívá v získávání kolonií. Řešení problémů, před kterými stojíme, vidíme jen a výhradně v dobytí nových zemí, které bychom mohli osídlit Němci. Přitom potřebujeme takové země, které mají bezprostřední hranice s historickými zeměmi naší Vlasti. Jen v takovém případě mohou osídlenci zachovat těsné spojení s hlavní populací Německa. Jen takový přírůstek zemí nám zabezpečí růst sil, který vychází z ovládnutí velké souvislé oblasti.

Úkol našeho hnutí není v tom, být advokátem jiných národů, ale v tom, být předvojem svého vlastního národa."

A poté určil hlavní cíl: "My, národní socialisté, naprosto vědomě stavíme kříž na veškeré německé zahraniční politice předválečné doby. My se chceme vrátit k tomu bodu, ve kterém se zastavil náš starý rozvoj před šesti sty lety. My chceme zastavit věčné německé usilování o jih a západ Evropy a konkrétně ukázat prstem ve směru území, ležících na východě. My naprosto končíme s naší koloniální a obchodní předválečnou politikou a vědomě přecházíme k politice získání nových území v Evropě.

Když hovoříme o získání nových území v Evropě, my, samozřejmě, můžeme mít na mysli v první řadě jen Rusko a ty okrajové státy, které mu jsou podřízeny... Naše mise musí spočívat především v tom, přesvědčit náš národ: naše budoucí cíle nespočívají v opakování jakkoliv efektivního tažení Alexandra, ale v tom, získat pro sebe možnost práce na nových zemích, které dobyje německý meč."

Přirozeně, když nacisté v čele s Hitlerem přišli k moci, Sovětský svaz se oficiálně zeptal německé vlády - jsou ty cíle, ukázané v Hitlerově "*Main Kampf*", cíli německého státu? Je třeba uznat - Hitler nezačal mlžít a vykrucovat se: odpověď na otázku Sovětského svazu nepřišla. Stalo se jasným, že proti německému meči nezbyde než spěšně kovat sovětský meč.

Na jaké země si Německo konkrétně dělalo nárok? Podle jeho prvotních plánů mělo být k Německu připojeno Pobaltí, severozápadní oblasti Ruska a Krym. Z těchto oblastí by se kompletně vysídlilo původní obyvatelstvo. Na celém území SSSR do linie Ural-Volha-Astrachaň by se vytvořily loutkové státy, ve všem kompletně závislé na Německu. Ty státy měly být prakticky koloniemi Německa.

Na území těch "moskovij" a "ukrajin" měly být postaveny čistě německé města a vesnice, kam by měli Slované zakázán vstup - německé kolonie. A Rusové, Ukrajinci a další národy měli žít ve vlastních městech a vesnicích, ale pracovat na polích německých kolonií, v německých továrnách a závodech. Pravda, Němci se chystali pracovat i sami, proto podle jejich plánů v koloniích mělo zůstat 50 milionů Slovanů a zbytek měl být vysídlen za Ural.

Existuje propagandistické klišé, že Němci údajně nutili podmaněné národy pracovat na ně násilím - s pomocí "esesáků" se psy. Nic podobného. Hitler říkal: "A tak, vládnouce nad námi podmaněnými národy na východních území říše, je třeba vládnout s jedním základním principem, a to: dát prostor těm, kdo si přejí využít osobních svobod, předejít libovolným formám státní kontroly a zároveň udělat vše pro to, aby se ty národy nacházely na co nejnižší úrovni kulturního rozvoje.

Je vždy nutné vycházet z toho, že prvním úkolem těch národů je obsluhovat naši ekonomiku. A proto musíme usilovat, sledující ekonomické zájmy, všemi prostředky vysát z okupovaných ruských území vše, co je možné. A stimulovat v dostatečném stupni zemědělskou produkci a dostatek pracovní síly v dolech a zbrojních továrnách je možné prodejem jim produktů z našich průmyslových skladů a podobných věcí."

Individuálně svobodní otroci

Všimněte si, že Hitler nás chtěl udělat otroky nabídkou kompletní svobody od služby vlastnímu státu. To je paradoxní myšlenka, kterou málo kdo chápe, je to hitlerovská idea, kterou dnes energicky využívají USA a Západ při kolonizaci bývalého Sovětského svazu a dalších zemí.

Proč chtěl Hitler nabídnout Rusům osobní svobody? Aby, ještě jednou cituji, "... všemi prostředky vysát z okupovaných ruských území vše, co je možné." Proč osobně svobodní Rusové budou otroky? Protože Němci by jim nabídli importovanou, znova cituji: "...průmyslovou produkci a podobné věci."

A co se děje dnes? Dnes Rusové vlastníma rukama okrádají budoucnost svých dětí, vyvádějí z Ruska vše, co je možné - ropu, plyn, kovy, energii - a posílají to na Západ. A dělají to zcela dobrovolně kvůli všemu tomu importnímu zboží.

V čem je rozdíl mezi dnešní situací a německou okupací? Němci na našich zemích chtěli jak sami pracovat, tak nás okrádat. A nyní na Západě nechtějí pracovat sami a jen nás okrádat. Vy můžete zhodnotit rozměr krádeže podle neustále rostoucích cen, likvidaci levného bydlení, bezplatného vzdělání, bezplatného zdravotnictví. Ale rozměr krádeže je možné ocenit i obecně. Podle "Ruské statistické ročenky" za rok 1995, v roce 1990 byl v sovětském, komunistickém Rusku průměrný příjem obyvatele v přepočtu na dolary o 26% vyšší než příjem Jihokorejce. A v roce 1999 podle údajů CIA byl příjem průměrného Rusa, to znamená včetně příjmů i Chodorkovských a Abramovičů jen na úrovni 32% příjmu průměrného Jihokorejce. To znamená, že jestli by Rusko neokrádali a nerozpadl by se Sovětský svaz, každý z nás by žil materiálně čtyřikrát lépe, než dnes. A milionkrát lépe duchovně.

Ale zato, jak agitují zloději a jejich loutky ve vědě a tisku, máme nyní svobodu. Ano, máme. Je to ta hitlerovská svoboda.

Stalin byl sluhou sovětského lidu, Stalin byl otrokem sovětského národa. A všechny ty, kteří chtěli pro sovětského člověka zařídít hitlerovskou svobodu, on byl zavázán, jako sluha, nemilosrdně ničit, jako se ničí vši, parazitující na člověku.

«Pátá kolona»

Ale než by Hitler mohl dát sovětským občanům svou svobodu, musel Rusko dobýt. Dnes téměř všichni historikové obracejí pozornost jen na to, že Němci měli silné letectvo a tanky a že, údajně, jen tyto byly zdrojem bleskových vítězství. Není to pravda: pokud pomineme tehdejší Polsko, s její vládou podlých kreténů - Hitler bleskově porazil všechny své protivníky naprosto jinou zbraní, a ta zbraň se nazývá "pátá kolona".

Připomenu původ termínu. V roce 1936 provedl ve Španělsku puč generál Franco, loutka fašistického Německa a Itálie. Vedl svá vojska na Madrid čtyřmi kolonami, a v

Madridu v té době zrádci ve vládě a armádě Španělské republiky udeřili do zad vládním jednotkám. Ty zrádce generál Franco nazval svou "pátou kolonou". Od té doby se tento termín začal využívat pro označení zrádců, kteří přímo či nepřímo konají v zájmu nepřátelských zemí proti svému vlastnímu národu.

"Kdo říká, že se chystám začít válku, jako to udělali ti hlupáci v roce 1914? - ptal se Hitler, maje na mysli první světovou válku, a dojasnil - My budeme mít přátele, kteří nám pomohou, ve všech nepřátelských státech. Nám se podaří získat takové přátele. Šílenství, rozporuplnost, nerozhodnost, panika - to budou naše zbraně..."

Během několika minut Francie, Polsko, Rakousko a Československo přijdou o své vůdce. Armáda zůstane bez generálního štábu. Všichni političtí představitelé budou odstraněni z cesty. Vznikne panika, kterou nelze popsat. Ale já k tomu okamžiku už budu mít operativní kontakt s lidmi, kteří zformují novou vládu, která mi bude podřízena.

Když je protivník demoralizován zevnitř, když se nachází na hraně revoluce, když hrozí občanské nepokoje, tehdy nastupuje dlouho očekávaný okamžik. Jeden úder musí nepřítele rozdrtit..."

A skutečně, Hitler drtil nepřítele takovým úderem - úderem zevnitř, silami "páté kolony".

Na jaře 1938 Hitler bez jediného výstřelu anektuje Rakousko, jehož vládu už fakticky plně ovládla jeho "pátá kolona".

Podzimem 1938 anektuje Sudety, a na jaře 1939 - celé Československo, jehož síly podryly "páté kolony" sudetských Němců a slovenských klerofašistů Jozefa Tisa.

V roce 1940 německé vojska, jako nůž máslem, pronikají Holandskem a Belgií a bez větších ztrát se dostávají do Francie, kde se jim vzdává francouzská armáda, která Německo porazila v První světové. Vzdává se, protože pátá kolona Německa vyvolala ve Francii, jak Hitler i chtěl, "nepopsatelnou paniku".

Podzimem 1940 němečtí vojáci okupují Norsko na s pomocí místní páté kolony, vedené Quislingem.

Mohl tedy Stalin dovolit, aby Němci i v Sovětském svazu opakovali své akce s pomocí místních zrádců?

Podtrhuji - to, že komunistu Stalina "ohovárají" je zřejmé z výjimečné podlosti samotné pomluvy. Vždyť ho obviňují z represí proti páté koloně nacistů v SSSR, tj. obviňují ho z toho, čím zachránil SSSR a celou Evropu od německého nacizmu. V tu dobu všechny země, které uspěly, dělaly to stejné, co Stalin - čistili svou zemi od "páté kolony" bez soudů a vyšetřování. A jak také jinak?

Jakmile v září 1939 Velká Británie vyhlásila Německu válku, Angličané bezprostředně, bez vyšetřování nebo soudního procesu zatkli 20 tisíc britských nacistů v čele se sirem O. Mosleyem a jeho ženou, a ještě dalších 74 tisíc lidí podezřelých ze spojení s Německem, a poslali je do koncentračních táborů. Panikářům zavřeli ústa železným zámkem: za pochybnosti o vítězství - měsíc ve vězení, za potřebu podělit se o ty pochybnosti s vojáky - tři měsíce, za pochvalu Hitlera jako dobrého vůdce - pět let.

Francouzi začali v roce 1939 s represemi z jiného konce - provedli plošné zatýkání Němců na svém území, včetně antifašistů. A bylo přitom třeba začít od výborů matek vojáků, které s křikem "Stop válce!" pořádaly demonstrace na vzletových drahách letišť, takže britské stíhačky nemohly k ochraně francouzského vzdušného prostoru vzlétnout.

Američané po začátku války s Japonskem zavřeli do koncentračních táborů plošně všechny Američany japonského původu, nebo s příměsí japonské krve (stačilo, aby jedna vaše babička byla Japonka, a ocitli jste se v koncentračním táboře) - celkem 112 tisíc lidí. A akce Američanů jsou pochopitelné - válčící země musí minimalizovat možnost zraedy a sabotáže.

A po takových vlastních represích Západ obviňuje Stalina z represí proti "páté koloně" v SSSR? Jak to nazvat jinak, než krajním stupněm podlosti?

Zvláštnosti SSSR

Situace s pátou kolonou v SSSR byla nepoměrně těžší, nežli v Anglii, Francii nebo USA. V Rusku zůstali ti, kdo v něm do revoluce parazitovali. Část těch lidí přijala komunistické ideje, ale část se skryla či aktivně škodila sovětské vládě v naději na návrat starých pořádků. K nim se přidávaly zbytky vojáků bílých a také kulactvo, kterému komunisté kolektivizací nedovolili proměnit se v parazitující vrstvu na venkově. Podstatná část těch sil zůstávala, čekaje na příhodný moment pro revanš. V republikách existovaly nacionalistické proudy nízkopůsobivé části místní inteligence a byrokracie. Nemaje možnost z lenosti a tuposti konkurovat celosvazové byrokracii a inteligenci, tito "bojovníci za práva malých národů" se snažili oddělit své národy od SSSR v naději, že po zbavení se konkurence se nakonec dostanou do žirných státních korýtek. Mimochodem, tupost a podlost posledních jsme uviděli během a po "perestrojce".

Navíc, k "páté koloně" v SSSR se přidala podlá a tupá část partijských činovníků z řad komunistů, která se během revoluce dostala na vysoké pozice, ale kvůli lenosti nebo neschopnosti o ně přišla. Takové odsunovali na nižší pozice a část z nich naplnila zášť k sovětské vládě a ta plnila řady "páté kolony".

Ve spojení s poslední, "komunistickou" částí "páté kolony" SSSR je třeba zmínit L. D. Trockého, člověka ambicemi vůdce mezinárodního komunistického hnutí, nepodloženými ani schopnostmi, ani pracovitostí či morálními kvalitami. Připomenu, že se přidal ke komunistům těsně před tím, než uchvátili v Rusku moc, ale protože si dělal nároky na roli jediného vůdce, musel přicházet s vlastními idejemi. Vybral si archaický, starodávný marxismus. Konkurenti Trockého na roli vůdce, Lenin a Stalin, měli za to, že k myšlenkám Marxe je nutné stavět se tvůrčím způsobem, na jeho chyby neobracet pozornost a komunismus v Rusku budovat. Pokud by tento postoj nezastával Lenin a Stalin, možná by jej zastával Trocký, ale protože ambice od něj vyžadovaly originální myšlenky, přinutilo ho to zastávat pozice zkostratělého marxizmu. Z těch pozic začal zpočátku požadovat, aby byli ruští lidé využiti v roli jatečního masa pro zažehnutí komunistické revoluce v ostatních průmyslových zemích, tj. ruští lidé měli svou krví osvobodit tamější pracující od kapitalistického otroctví.

Lenin a zvláště Stalin se k tomuto tlachání Trockého stavěli krajně odmítavě a skončilo to tím, že Stalin v roce 1927 spor mezi sebou a Trockým vynesl na kolektivní zhodnocení celou stranou. Z více než 730 tisíc členů strany, kteří se nezdrželi hlasování, hlasovalo pro Stalina 724 tisíc a pro Trockého - 4 tisíce. To znamená, Trockého podpořilo jen o něco více než 0,5% komunistů! Nakonec byl Trocký exportován za hranici a už odtamtud začal pracovat proti SSSR.

Nutnost zničení SSSR vysvětloval takto. Protože Marx řekl, že komunisté v jedné zemi zvítězit nemohou, pak SSSR nakonec stejně zanikne a svým zánikem způsobí nenapravitelnou škodu komunistickému hnutí, protože pracující třída v ostatních zemích nebude chtít provést celosvětovou komunistickou revoluci. Proto je třeba obnovit v SSSR kapitalismus, nechat v něm vyrůst armádu proletariátu a poté společně s proletariátem ostatních zemí završit komunistickou revoluci v celém světě. Ale nastal problém: lidé v SSSR žili každým dnem lépe a lépe a z toho důvodu se nechystali Stalina a sovětskou vládu svrhávat. Kromě toho, komunisté (spolu s Trockým, je třeba říct) zbavili Rusko kapitalistů a proto nebylo komu sovětské závody a továrny vracet (které ale byly z větší části postaveny až za SSSR), aby v těch závodech a fabrikách kapitalisté vypěstovali proletariát, který potom, někdy posléze, ve světové revoluci spolu s proletariátem ostatních zemí ty kapitalisty smete a bude opět budovat komunismus.

A Trocký nachází řešení: je třeba sabotážemi a diverzemi oslabit SSSR a zavléct ho do války s kapitalisty, ve které by SSSR prohrál a sovětská moc padla. Tehdy by na rozvalinách SSSR zahraniční kapitalisté získali do vlastnictví sovětské závody a továrny a v nich by nechali vyrůst proletariát pro svůj zánik.

Do "perestrojky" tyto myšlenky Trockého byly směšné, a šílené, ale dnes už to tak nevypadá. Vždyť "perestrojčiči" doslova všechny tyto myšlenky Trockého uskutečnili, ačkoliv se trockisty nenazývají a viditelně neví, kdo to takový Trocký byl.

Ale v té době v SSSR se stráničtí a sověštití pracovníci, které za chamtivost, lenost a tupost snímali s postů, začali přidávat k Trockému v naději, že pokud on zvítězí, necht' třeba za cenu zániku SSSR, oni se znova vrátí k tučným státním korýtkům, a tuto zradu své Vlasti ospravedlňovali tak, že proletariát je nadnárodní, a proto zradou SSSR komunismus nezradíš.

Vykonavatelé represí

Vypátráním nepřátel sovětského lidu se zabývalo ministerstvo vnitra (Národní komisariát vnitřních záležitostí) a prokuratura, a rozsudky - soudy. Ale Moskva, Politbyro, Stalin mohli kontrolovat činnost jen soudů, a jen ty nejvýznamější případy, a represe bylo třeba provést ve vztahu k několika stovkám tisíc lidí, a provést je rychle. Jak svěřit lidovým soudům, sestávajících z soudce bez odpovědnosti a dvou lidí z ulice, takové dílo?

Ve spojitosti s provedením těchto represí v SSSR byly vytvořeny speciální soudy, tzv. "zvláštní trojky". Byly vytvářeny v každé oblasti a v republikách, nemajících oblastní dělení. Trojky se skládaly ze dvou vedoucích juristů daného regionu: náčelníka NKVD a prokurátora nebo soudce oblastního, krajského nebo Vrchního soudu republiky. Po nějaké době bylo upřesněno, že těmi juristy musí být náčelník NKVD a oblastní prokurátor. Ale hlavní na těch soudech bylo to, že jejich členem byl vždy ještě sekretář obkomu - vyšší partijský funkcionář. Sovětská vláda, vytvářející "trojky", vycházela z toho, že takový soud, sestávající z nejvýše postavených osob daného regionu, nebude moct nikdo ovlivňovat - nikdo nemůže přimět "trojku" přijmout zjevně nespravedlivé rozhodnutí. Zároveň byl sekretář obkomu osobně zainteresován, z jedné strany, odhalit a neutralizovat ve své oblasti "pátou kolonu", a z druhé strany, byl zainteresován před chystanými volbami nevzbudit u národa nevoli nespravedlivými represemi.

Represím podléhali (cituji): "... ti, kteří pokračují ve vedení aktivní protisovětské činnosti" - obraťte prosím vnímání - ne všichni, ale jen ti, kteří v takové činnosti stále pokračují. Cituji: "Kulaci, členové protisovětských stran (esery, gruzmeki, musavatisty, ittichadisty i dašnaki), bývalí bílí, bývalá milice, popravčí, pašeráci, bandité, a reemigranti" Kromě toho, trestanci, kteří se nezřekli své cesty: "Bandité, zloději, recidivisté, (pokračuje výčet: bandposobniki, vory-recidivisty, kontrabandisty-professionaly, aferisty-recidivisty) ... , zloději koní a skotu." Poznámám, že kriminálníci-profesionálové představovali převážnou, pokud ne drtivou část cílů represí, a dle světové praxe v tom není nic nového - počátkem první světové války Francouzi v příkopech pevnosti Vincennes postříleli bez soudu a vyšetřování všechny ty, na koho agenti francouzské policie ukázali prstem jako na nenapravitelné kriminálníky nebo chuligány. Kriminálníci škodí i časech míru, ale během války se jejich pobyt na svobodě stává nepřipustným. V SSSR spolu s těmito elementy "páté kolony" represe dolehly i na aktivní spolupracovníky potenciálních protivníků SSSR - Německa, Polska a Japonska.

Represe v SSSR a na Západě

Podtrhnu výrazný rozdíl v provádění represí v SSSR oproti Anglii, Francii a USA v ty roky.

Pokud v tzv. "civilizovaných" zemích rozhodnutí o represích toho či onoho člověka přijímal nízký úředník, to v SSSR se to řešilo buď na obyčejném soudu, nebo na soudu z vyšších představitelů daného regionu (dříve zmíněné "trojky", p.p.).

V Anglii, Francii a USA byly represe tvrdě formální záležitostí: například, pokud jedna z vašich babiček byla Japonka, pak nezávisle na tom, jaký jste měli vztah k vlasti, jste se ocitli v koncentračním táboře. A v SSSR represím podléhali jen skuteční nepřátelé, a nálezení k nějaké určité skupině obyvatel sama o sobě důvodem k represím nebylo.

A, nakonec, pokud v zemích Západu v té době se lidé stávali obětí represí jen o obyčejnému udání policejního agenta, pak v SSSR vyšetřovací orgány ve vztahu k cílům represí prováděli skutečné vyšetřování, sbírali důkazy trestné činnosti, shrnovali trestnou činnost v obvinění, a teprve poté osud člověka rozhodovala Trojka, přičemž byla zavázána: "... vynášet rozsudky v souladu s příkazem NKVD SSSR № 00485 z 25 srpna 1937 v první a druhé kategorii, a také vracet případy na dovyšetření a vynášet osvobozující rozsudky, pokud se nenašlo dostatek důkazů k prokázání viny."

Nicméně radovat se z humanismu komunistů v této věci není na místě, protože se děly nevyhnutelné soudní chyby. Například, byl zatčen z podezření z členství v "páté koloně" Rokossovský, původem Polák. Vyšetřování se zabývalo udáními a Konstantin Konstantinovič Rokossovský byl osvobozen, a stal se v následující válce jedním z nejlepších maršálů. To byla dobrá stránka.

Ale v ty roky byl zatčen i nějaký Bronislav Kaminský, také původem Polák, a také byl osvobozen z nedostatku důkazů. A během války přešel k Němcům a začal organizovat mezi dalšími zrádci tzv. Ruskou národně-osobozeneckou armádu a spolu s ní se proslavil takovou krutostí ve vztahu k partizánům a sovětským občanům na Němci okupovaných územích, že Němci sami tomu profesí inženýru nejdříve přidělili hodnost generálmajora wehrmachtu a brigadenfuhrera SS, a poté ho kvůli jeho krutosti při potlačení varšavského povstání roku 1944 za jeho zvěrstva byli nuceni sami zastřelit. Pokud by toho mrzavce popravili během represí v roce 1937, bylo by prolito o mnoho méně ruské a polské krve!

Výsledek

Nyní je třeba pohovořit o rozsahu represí. Jejich rozhas se do dnešního dne skrývá, a místo něj se publikují potoky lží. Pokud se opřít na čísla prosakující z archivů, kterým je možné věřit, pak v roce 1937-38 bylo zatčeno méně než jeden milion lidí, z kterých bylo popraveno kolem 200 tisíc. Opakují, tento rozsah represí před válkou nelze považovat za dostatečný, ale efekt represí byl pro SSSR i přesto spasitelný.

22. června 1941 německá armáda, vedoucí za sebou svoloč z celé Evropy, napadla SSSR, realizujíc hitlerovský plán "Barbarossa". Britský profesionální rozvědčík a historik Len Deighton dává následující dostatečně zajímavá fakta hodnocení té události západními vojenskými specialisty: "Jakmile vešel ve známost start operace Barbarossa, prakticky všichni západní vojenští specialisté do jednoho předpokládali brzkou porážku Ruska. Američtí experti byli toho názoru, že Sovětský svaz nevydrží déle než tři měsíce. Churchilla zasypali podobně nepřesnými prognózami: polní maršál sir John Dill, náčelník generálního štábu anglické říše, dal Rudé armádě všeho všudy šest týdnů. Posel Anglie v Moskvě Stafford Cripps mínil, že vydrží měsíc. Nejhoršími byly hodnocení anglické rozvědky: prognózovala, že se Rusové neudrží déle než deset dní.

Prognostici mohli směle podpírat své vývody bleskovými vítězstvími wehrmachtu: Polsko bylo dobyté za 27 dní, Dánsko za 24 hodin, Norsko za 23 dní, Holandsko - za 5, Belgie - za 18, Francie - za 39, Jugoslávie - za 12, Řecko - za 21 dní a Kréta za 11 dní. Z druhé strany, Rudá armáda potřebovala více než tři měsíce, aby porazila Finy. Copak ta čísla nebyla dostatečná, aby člověk došel k závěru, že Hitler bude v Moskvě dlouho do vánoc?"

Jak víte, i přes tyto prognózy, v Moskvě Němci byli jen v roli zajatců. Ale zbývá otázka: copak ve všech štábech a rozvědkách seděli hlupáci, nezpůsobilí ohodnotit události? Jistěže ne. Jednoduše, všichni tehdejší rozvědčíci, generálové a politici očekávali, že se bude opakovat scénář dobytí ostatních evropských zemí Hitlerem - všichni čekali, že do zad Rudé armády udeří "pátá kolona". A ona neudeřila. Za celou válku nedošlo v týlu SSSR ani k jedinému vystoupení ve prospěch Hitlera. Němci se nechystali okupovat SSSR za linií Ural-Volha-Astrachaň, tj. nechystali se rabovat středněazijské republiky SSSR, ale ani tam se neobjevily žádné "národní fronty", jako v roce 1991, a v řadách Rudé armády bojovali a umírali za SSSR i Kazachové, Uzbeki, Tádžikové, Kirgyzové.

V letech 1937-38 byl vyslancem USA v SSSR Joseph W. Davies. Po napadení SSSR Německem zapsal 7. července 1941 do svého deníku: "... dnes víme, díky úsilí FBI, že nacistické orgány jednaly všude, dokonce ve Spojených státech a Jižní americe. Německé obsazení Prahy bylo doprovázeno aktivní místní podporou. K tomu stejnému došlo v Norsku (Quisling), na Slovensku (Tiso), v Belgii (De Grell)... a přesto v Rusku nic podobného nevidíme. "Kde jsou ruští stoupenci Hitlera?" ptají se mně často. "Postříleli je" - odpovídám. Teprve nyní si začínám uvědomovat, jak jasnovidně postupovala sovětská vláda v roky čistek."

...